

РЕШЕНИЕ

№ 5576

гр. София, 06.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 28.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **6158** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Решение № ПИ-160/03.06.2021 година на И.Д. Директор ТД на НАП- С., в частта, с която е оставена без уважение жалба с вх. № 53-03-1296/20.05.2021 година по регистъра на ТД на НАП- С., подадена от [фирма] в частта относно отказа за погасяване по давност, обективиран в Разпореждане с изх..№ С-210022-137-0003629/13.05.2021 година, издадено от Д. С. на длъжност- публичен изпълнител в Дирекция “Събиране“ при ТД на НАП без уважение като неоснователна.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваното решение. Твърди се, че всички действия и Постановленията за налагане на обезпечителни мерки от 17.03.2018 година изобщо не е връчено на дружеството и същото е нищожно, като всички действия по принудителното изпълнение са нищожни, а налагането на запора с Постановленията за налагане на обезпечителни мерки са нищожни и не са произвели действия, тъй като не са спазени предпоставките за налагане на обезпечителни мерки. Иска се отмяна на Решението и потвърденото с него Разпореждане и обявяване на нищожност на предприетите изпълнителни действия. Претендират се и сторените по делото разноси.

В съдебно заседание, жалбоподателят- [фирма] редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Ответникът по жалбата- И. Д. Директор ТД на НАП-гр. С., редовно и

своевременно призван, се представлява от юрисконсулт Р., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Срещу жалбоподателя в ТД на НАП- С. е образувано Изпълнително дело № 22150033133/2015 година за неплатени от него установени и изискуеми публични вземания .

На 17.03.2018 година за обезпечаване на публичните вземания на длъжника е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки, както и на дата 11.09.2019 година .

Издадено е Съобщение за извършаване на Опис на недвижими имоти.

Срещу Постановленията за налагане на обезпечителни мерки жалбоподателят депозирал жалба до Директор ТД на НАП- С. на 29.04.2021 година, а последният с Решение № ПИ-137/07.05.2021 година оставил жалбата без разглеждане като процесуално недопустима в частта срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 11.09.2019 година и Съобщение за насрочване на опис от 08.04.2021 година без разглеждане като недопустима поради просрочие, оставил жалбата без разглеждане като недопустима в частта на направеното възражение за изтекла погасителна давност и върнал преписката на публичен изпълнител при ТД на НАП за произнасяне по наведеното от длъжника с жалбата възражение за изтекла погасителна давност.

На 13.05.2021 година публичен изпълнител при ТД на НАП- С. издал Разпореждане изх. №С1210022-137-0003629, с което отказал да прекрати поради изтекла погасителна давност на задължения , установени с две Декларации.

На 20.05.2021 година дружеството – жалбоподател депозирал жалба до Директор ТД на НАП- С. срещу издаденото Разпореждане за отказ за прекратяване поради изтекла погасителна давност за събиране на установени публични вземания по две Декларации , посочени в Разпореждането.

Разпореждането е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на дата 13.05.2021 година.

На 20.05.2021 година , дружеството – жалбоподател депозирало жалба до Директор ТД на НАП- С. срещу издаденото Разпореждане от 13.05.2021 година , последният с Решение № ПИ-160/03.06.2021 година отхвърлил жалбата в тази част като неоснователна.

Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на дата 11.06.2021 година.

По делото са приложени заверено копие на изпълнителното дело, Заповед № 1672/18.05.2009 година на Изпълнителен директор на НАП, с която Е. М. Н. е назначен за държавен служител в ТД на НАП- С., Заповед № 367/17.05.2021 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място], с която считано от 18.05.2021 година държавният служител Е. М. Н., заемащ длъжността- Главен инспектор по приходите в Сектор“ Ревизии“ отдел“ Ревизии“, Дирекция“ Контрол“ да изпълнява задълженията на Директор ТД на НАП- С. за срок до назначаване титуляр на длъжността, но за не повече от 6 месеца.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.267, ал.2 ДОПК, от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея и не по всички изложени съображения.

Обжалваното Решение №ПИ-160/03.06.2021 година е акт, подлежащ на съдебен контрол и при преценката за законосъобразността му съдът следва да провери актът, издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално-правните и материално-правните разпоредби на ДОПК.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор на ТД НАП-гр. С.- град, на когото изрично по силата на чл.267 от ДОПК е предоставено правото да разглежда жалби срещу действията на публичен изпълнител. Наред с това между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Е. М. Н. е определен да изпълнява длъжността- Директор ТД на НАП- С. считано от 18.05.2021 година до назначаване на титуляр на длъжността, но не за повече от 6 месеца и към датата на издаване на Решението същият е изпълнявал длъжността -Директор ТД на НАП- С..

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му. При издаването му, Директор ТД на НАП- С. е нарушил процесуално правните разпоредби, което е довело и до нарушаване и на материално правните разпоредби на ДОПК.

В разпоредбата на чл.266, ал.1 ДОПК е посочено, че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или вискателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП, а в разпоредбата на чл.267 от ДОПК са визирани правомощията на и съответния териториален директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител, а самото принудително изпълнение е регламентирано в Глава двадесет и пета на ДОПК-чл.209-269п ДОПК. Съгласно чл.162 от ДОПК, държавните и общинските вземания са публични и частни, като публични са държавните и общинските вземания по т. 1 на чл.162, ал.1 от ДОПК за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета; по

По силата на чл.163, ал.1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго. От своя страна, в съответствие с чл.209, ал.1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. По аргумент от чл.209, ал.2 от ДОПК, принудително изпълнение се предприема въз основа на изпълнителни основания, подробно посочени в нормата на този текст, ревизионен акт, независимо дали е обжалван, декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, актовете по [чл. 106](#) и [107](#), независимо дали са обжалвани, решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано, влязло в сила наказателно постановление, влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската

централна банка, разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано, разпореждане по [чл. 211, ал. 3](#), независимо дали е обжалвано.

В конкретния случай, от събраните доказателства и най-вече от Изпълнителното дело, не може да се установи дали е налице изискуемо публично вземане за данъци, така както е посочено в Разпореждането за отказ да бъдат погасени по давност публични вземания, като и в хода на административното обжалване на Разпореждането такива доказателства не са представени и няма самите Декларации още повече, че в Решението на Директор ТД на НАП се твърди, че Декларация от 25.01.2013 година е следвало да бъде подадена и задълженията по нея платено през 2013 година, на няма самите Декларации, а доказателства какъв е размер на декларираното от страна на лицето/ за да е налице годно изпълнително основание, което тук само се твърди, че съществува такава.

Правната регламентация на давността по ДОПК, се съдържа в чл.171 от ДОПК, според която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според алинея втора, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Според чл.172 от ДОПК, давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година, когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването, когато актът, с който е определено задължението, се обжалва, с налагането на обезпечителни мерки, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение, а давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната и от прекъсването на давността, започва да тече нова давност. Съгласно [чл. 168, т. 3 от ДОПК](#) погасяването по давност е начин на погасяване на самото публичното вземане. Приложението на тази норма не се дерогира и от разпоредбата [чл. 174 от ДОПК](#), която регламентира единствено хипотезата на доброволно плащане след изтичането на давностния срок и следващите от това правни последици. Следва да бъде отбелязано, че в ДОПК няма легално определение на понятието давност и то следва да се използва от понятието за давност, дадено най-вече в гражданското право. Погасителната давност представлява период от време, определен от закона, през който субективното право на кредитора не е погасено или казано иначе – не са настъпили юридически факти, които да погасят субективното право на вземане на кредитора. Погасителната давност като юридически факт (разбиран като бездействие на кредитора или ненастъпване на други погасителни обстоятелства) **не погасява правото на кредитора, а поражда материалното право на длъжника да откаже изпълнение**, което е насочено към кредитора. Това обаче не е процесуално право, тъй като за изтекла погасителна давност може да се изразява и извън съдебно, а не само в

един съдебен процес. Правоотношението е материално-правно, защото то произтича от материално-правното правоотношение между кредитора и длъжника. Погасителната давност има за главна функция привеждането в съответствие на правното с фактическото състояние – с бездействието на кредитора фактическото положение е, че дадено право не се упражнява и следователно трябва да му се откаже възможността да си го търси по принудителен ред. Позоваването на изтеклата погасителна давност обаче не води до погасяване на самото субективно право, за разлика от придобивната давност, където позоваването на изтеклата придобивна давност води до прекратяване правото на собственост за лицето, което не е упражнявало правото си.

Сроковете в крайна сметка създават дисциплина в гражданския оборот, тъй като стимулират кредиторите да упражняват правото си на вземане и допринасят за установяването на обективната истина. От друга страна, неприлагането на служебното начало при давността, дава възможност неблагоприятните й последици да зависят от волята на длъжника (той може и да отрече да се възползва от изтеклата придобивна давност). Общ принцип в прилагането на института на погасителната давност е, че с погасяването на едно вземане по давност не отпада дългът, а възможността за неговото принудително събиране. Предявяването на възражение за изтеклата давност е право на длъжника, което той може да не упражни, а да изплати доброволно погасеното по давност задължение. В обратната хипотеза - при изтеклата погасителна давност и след позоваване на този юридически факт, е налице основание за прекратяване на действията по принудителното изпълнение на публично държавно вземане от страна на публичния изпълнител. От момента на настъпване на основанието за прекратяване на принудителното изпълнение същото става недопустимо и следва да бъде прекратено.

Дори и да се приеме застъпваната в гражданско правната доктрина теза, че в резултат на погасителната давност се погасява само правото на принудително изпълнение, От гледна точка на данъчното право и на ДОПК, давността е период от време , с изтичането на който се преклудира правото на държавата да събере едно вземане. Но това само по себе си изключва и правото на държавата да го установи, В чл.222 от ДОПК, изтеклата погасителна давност не е предвидена като основание за спиране на принудителното изпълнение, нито пък е предвидена като основание за прекратяване на принудителното изпълнение-чл.225 от ДОПК.

Нито в Решението, нито в Разпореждането за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение както публичният изпълнител не е посочил и не е изследвал въпроса кога длъжникът е следвало да подаде Декларациите оп ЗКПО за съответните периоди, кога е подадена и кога за всеки един период е следвало да бъде платено задължението по тази Декларация с посочване на конкретни дати, а само бланкетно и с едно изречение в Разпореждането е посочено , че задължението по двете декларации

Не тогварята на изсаквания за погасевна по давност. В Решението отново и само с посочване и изброяване на общо задължение и срок, в който е следвало да бъде платено задължението на база годишен период Директор ТД на НАП- не е изискал самите Декларации ,които са подадени от лицето , не е изследвал въпроса по всяка една декларация кога е възникнало задължението за плащане, тези Декларации не са приложените нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство, а самото разпореждане за отказ за прекратяване на

производство по принудително изпълнение липсват ясни мотиви защо и въз основа на какво публичният изпълнител е отказал да прекрати производството по принудително изпълнение. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че Решението и потвърденото с него Разпореждане за отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение следва да бъдат отменени и преписката изпратена на публичен изпълнител при ТД на НАП за ново разглеждане, при което публичният изпълнител следва да приложи и разгледа всяка една Декларация, да посочи кога е следвало да бъде платена / на коя дата, през коя година, да посочи точен падеж на всяко едно задължение по Декларацията, да отговори подробно на всеки един довод във възражението на жалбоподателя – изтекла ли е или не съответната давност и едва тогава да издава какъвто и да било акт.

Съдът намира искането за обявяване нищожност на издадените Постановления за налагане на обезпечителни мерки/ под формата на инцидентен съдебен контрол за неоснователно. На първо място, недопустимо е извършването на инцидентен съдебен контрол по повод издаден друг административен акт или друго действие/ Актове и действия на публичен изпълнител. ВАС неведнъж се е произнасял в смисъл, че предходна или последваща заповед не е предмет и не може да бъде предмет на съдебен контрол в производство, образувано по жалба срещу друг административен акт, още по- малко в производството по ДОПК. В административното производство се преценява законосъобразността на пряко обжалвания административен акт и косвен съдебен контрол върху друг административен акт е недопустим. Така напр. в [Решение № 4868 от 16.05.2007 г. по адм. д. № 2555/2007 г., IV отд. на ВАС](#), [РЕШЕНИЕ № 2937 ОТ 05.03.2010 Г. ПО АДМ. Д. № 16743/2009 Г., IV ОТД. НА ВАС](#). Наред с това, съдът дължи произнасяне по спора, с който е сезиран и за неговото разрешаване и следва да установи приложимия закон и фактите, които осъществява конкретна хипотеза на правна норма, за да бъде приложена съответната диспозиция или санкция. В настоящото съдебно производство, чийто предмет на съдебен контрол на Решение на Директор ТД на НАП- [населено място], съдът не притежава правомощия да извършва косвен съдебен контрол върху други актове, в това число и върху издадени Постановления за налагане на обезпечителни мерки, които са обжалвани от страна на жалбоподателя пред Директор ТД на НАП по реда на чл.197 и сл. и чл.266 и сл. ДОПК, нито пък може да извършва косвен съдебен контрол върху действия и актове на публичен изпълнител, които са били предмет на разглеждане в други административни производства.

Следва да бъде посочено още, че прилагането на "косвен" съдебен контрол в административния процес е в противоречие с изрични правни норми - [АПК - чл. 129 от АПК](#), уреждащ съединяването на жалби като единствена хипотеза, [чл. 132](#) и [чл. 133](#) от АПК, уреждащи подсъдността. Възможността за контрол относно действителността на административни актове, от които се поражда права или задължения е ограничена изрично от специалния процесуален закон, в който по очевидни причини (проявление на принципите законност, обективност, служебно начало, добросъвестност и на липса на лице с правен интерес за оспорване) не е въведена хипотезата на [чл. 146, ал. 2, т. 2 от АПК](#) и е недопустимо по пътя на косвения съдебен контрол да се разширяват правомощията на съда, изрично ограничени от законодателя. В случая, не е налице и хипотезата на [чл. 17 от ГПК](#) във връзка с чл.144 АПК защото е налице противоречие на основни принципи на административния процес относно предмета на съдебния спор, който е различен от този в гражданския процес и не е налице неуреден случай.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на

уважаване.

Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е частично основателна, като в негова полза следва да се присъди самото сумата от 50 лева-внесена държавна такса по сметката на АССГ. Жалбоподателят е представяван от адвокат, като в представения Договор за правна защита и съдействие е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева, платимо по банковата сметка на адвоката, но доказателства за плащане на така договорения размер от страна на жалбоподателя липсва.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия

Воден от горното и на основание чл.268 ДОПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-160/03.06.2021 година на И.Д Директор ТД на НАП- С., в частта, с която е оставена без уважение жалба с вх. № 53-03-1296/20.05.2021 година по регистъра на ТД на НАП- С., подадена от [фирма] в частта относно отказа за погасяване по давност, обективизиран в Разпореждане с изх.№ С-210022-137-0003629/13.05.2021 година, издадено от Д. С. на длъжност- публичен изпълнител в Дирекция “Събиране“ при ТД на НАП без уважение като неоснователна, КАКТО И ПОТВЪРДЕНОТО С НЕГО Разпореждане с изх.№ С-210022-137-0003629/13.05.2021 година.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ПУБЛИЧЕН ИЗПЪЛНИТЕЛ ПРИ ТД НА НАП-С. ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ И ПРОИЗНАСЯНЕ ПО ВЪЗРАЖЕНИЕТО НА [фирма]- ГР. С. ОТ 11.05.2021 ГОДИНА ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА [фирма] ГР. С. ДА СЕ ОБЯВИ НИЩОЖНОСТТА НА ПОСТАНОВЛЕНИЯ ЗА НАЛАГАНЕ НА ОБЕЗПЕЧИТЕЛНИ МЕРКИ ОТ 17.03.2018 И ОТ 11.09.2019 ГОДИНА, КАТО И ЗА НАСРОЧВАНЕ НА ОПИС ОТ 08.04.2021 ГОДИНА ПО ПЪТЯ НА КОСВЕН СЪДЕБЕН КОНТРОЛ.

ОСЪЖДА И.Д ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма]- ГР. С. СУМАТА ОТ 50 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО , КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТД НА НАП- С..

НА основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.268 ДОПК.

СЪДИЯ: